

Bratři a krajané. Zda je nutné zachovat vazby dílů a napojení na regiony

cs.topwar.ru/213010-pobratimy-i-zemljaki-nuzhno-li-sohranjat-privjazku-chastej-i-soedinenij-k-regionam.html

Alexander Staver

18. března 2023

Přiznám se, že jsem nepřikládal důležitost jednomu setkání, které se konalo před pár týdny na jednom z městských trhů. Setkání s bojovníkem NWO. Neptal jsem se ani na jméno, ani na příjmení bojovníka. Ano, a nebylo to nutné. Náhodné setkání dvou mužů, které už nebaví chodit po řadách a prosili své polovičky o možnost kouřit u vchodu do tržnice, zatímco si vybírají další nákup.

Chlápek kolem 30 let v obyčejné vojenské uniformě, kterých dnes můžete potkat tucet za hodinu, procházející se ulicemi kteréhokoli ruského města. Formulář navíc nemusí nutně znamenat příslušnost k armádě. Častěji je to spíše daň za pohodlí. Stejně jako džíny. Jediné, co mě překvapilo, byly svatojiřské stuhy na náramenících. Ne pruhy nebo hvězdy, ale stuha.

Chlápek ke mně přišel, znatelně kulhal na levou nohu, a požádal mě, abych si zapálil cigaretu. Teď už si ani nepamatuji, proč jsem se ho zeptal a ukázal jsem očima na jeho nohu:

- Zaujatý? ..

Jednoduše odpověděl:

- Ano trochu. Ošetřili se a odjeli na dovolenou.

Mlčeli jsme.

A moji bratři mi volali. Moje "vlaštovka" byla opravena. Musím to jít vyzvednout. A pak to někomu předají... Výborně krajané. Byla rychle vyléčena, jak slíbila...

Pak se družka vrátila a on hodil napůl vykouřenou cigaretu a spěchal k ní.

Tady je taková schůzka. Rozhovor je o ničem. Ale zarytý do duše. Vzpomněl jsem si, jak jsem loni četl inzeráty v autobusech pro dobrovolníky. Včetně remrotu. Takže o tom ten chlap mluvil. Přibližně stejný remrot, který právě teď „léčí“ zařízení v našem bezprostředním zázemí.

Ale téma, aniž by to věděl, ten chlap nastolil velmi vážné. V armádě a zvláště ve válce je venkovan téměř příbuzný. Skoro bratr. Pravděpodobně je pro lidi velmi důležité, že v bitvě byl někdo, kdo v civilním životě chodil po stejných ulicích, dýchal stejný vzduch, koupal se ve stejné řece ... Pak se objeví bratři-dvojčata, se kterými se jednou nebudete v boji.

Ne náhodou se ve filmech o válce často objevuje scéna, kdy se vojáci ptají nově příchozích, odkud jsou. Bratři jsou přímo tady. Jsou to váleční lidé jako vy. A venkovan je odtamtud, z jiného života. To je tenká nit, která se spojuje s domem.

Nabízí se otázka – je nutné, aby velitelé tvořili jednotky s přihlédnutím k místu odvodu? Jak to ovlivní morálku jednotky? "Nevyskočí" nějaké "domácí zúčtování" v bojových podmínkách? Nebo naopak, nestanou se vzpomínky na „mládí“ důvodem k porušení vojenské kázně či dokonce přísahy?

Vytvoření systému tvorby smluv

Není to tak dávno, co jsem sledoval video s dalším projevem Jevgenije Prigožina před potenciálními zaměstnanci PMC Wagner, kteří jsou stále v místech nepříliš vzdálených. Řeč, upřímně řečeno, ne agitátor v náborové kanceláři. O lexikonu ani nemluví, tady je to jasné – s lidmi je potřeba mluvit jazykem, kterému rozumí, mluvím o tom, jak dovedně Prigožin tvoří skupiny.

"Vy sám se shromáždíte ve skupinách... s těmi, s nimiž pak půjdete do boje."

Je jasné, že lidé, kteří strávili ve vězení poměrně hodně let, vstřebali zákony zóny a nehodlají je porušovat. Za taková porušení „v tom světě“ musíte příliš draze zaplatit. Vězni jsou mezi sebou jasně rozdělení a dobře vědí, jak snadné je ztratit postavení a sklouznout až na samé dno.

Prigogine okamžitě tečky na I. Tato teze, že „jdi do boje jen vedle těch, které si sám vybereš“ dává záruku. Ano, dokonce podpořené další tezí – „nikdy nebereme ty vynechané“.

Jak to souvisí s komunitou? Přímo! PMC pracuje s určitým kontingentem a je tam trochu jiné dělení. Personalisté dobře vědí, co je potřeba „slisovat“. Přesně na postavení, na místo v hierarchii. A teprve potom na možnost získat milost, stát se jiným člověkem a tak dále.

Pro velitele armády je místo postavení přesně obsazeno komunitou. A takový velitel často prostě nemá na výběr. Jednotky a formace, které se účastní SVO, jsou vybaveny smluvními vojáky. To znamená, že naprostá většina personálu byla rekrutována z řad obyvatel nějakého regionu sousedícího s místem nasazení. Co dnes vidíme na LBS.

Totéž se stalo s mobilizovaným vojenským personálem. Povolání v kraji, výcvik v kraji, bojová koordinace v kraji a postup na místo NMD připravenou jednotkou nebo i částí. I specialisté - sapéři, odstřelovači, samopalníci a další se po dodatečném výcviku v bezprostředním týlu (na cvičištích DPR a LPR) vracejí ke svým jednotkám.

Naše jednotky a formace se tedy z velké části skládají z krajanů. Vzhled „bojujících Burjatů“, „Kadyrovců“, „Sibiřů“, Dálného východu, „Moskvanů“, „Tatarů“ a dalších je zcela přirozený. Spojení takových pododdílů a jednotek je zachováno i do budoucna. Lidé sbírají humanitární pomoc za „své“. Guvernéři si přijdou na své. Dokonce i rekreanti z jejich jednotek jsou odváženi a vraceni jejich autobusy, vlaky, letadly...

Nevidím na tom nic špatného. Naopak kraje zajišťují dodatečné zásobování svých jednotek potřebnými věcmi, někdy vedoucí představitelé sousedních jednotek do strnulosti. Dovoďte mi připomenout odpornou diskuzi na sociálních sítích, která vznikla od nuly. Obyvatelé regionu poslali svým vojákům národní hudební nástroje...

Kolik špíny jsem tehdy viděl. „Bylo by lepší, kdyby poslali ponožky a kraťasy, těch je vždy nedostatek...“ a podobné nesmysly. Ano, ponožky jsou roztrhané, ale velmi často je zvuk jakéhosi akordeonu, beshkhuur, dechig pondar nebo kurai mnohem potřebnější než ponožky nebo spodky. Ve válce je duše důležitější než tělo.

Ale existují i negativní aspekty takové formace. Bohužel, ale to je také objektivní a subjektivní faktor. Představte si velitele praporu, kterému je jako manna z nebes náhle poslána četa nebo dokonce rota připravených náhradníků. Stateční hoši, toužící po boji, mají bojovou zkušenost z čečenského tažení nebo syrského tažení. Extrémně motivovaný.

A jeho lidé sedí na LBS, aniž by se dostali ven na tři nebo čtyři měsíce. Nebo rozvědka referovala o přípravě další "ofenzivy" na nějakého oporníka. A tato jednotka spěchá na pomoc těm, kteří pomoc potřebují. Četa na pomoc rotě je téměř zázrak.

Se všemi plusy jednotka dodnes nezná místní poměry, různé rokle, nebezpečné lesní pásy, hlínu a další drobnosti. A narazí na nepřítele nebo do minového pole... Nebo je vystřídán pod nepřátelským dělostřelectvem. Kdo může za to, že jednotka utrpěla ztráty?

Vojáci stojí k smrti. Důstojníci, dokonce ani zranění, neopouštějí bojiště. Velitel praporu plní úkol se všemi silami a prostředky, které má ... Průvodce od zkušených bojovníků zná cestu ... Na vině je obvyklá psychologie a podceňování nepřítele. Teď přijedeme a ukážeme jim ... A pak se na síti objeví videa o „vítězstvích“ nebo o tom, že nějaká jednotka byla okamžitě vhozena do mlýnku na maso ...

Je dobré nebo špatné bojovat ve stejných řadách s krajaný?

Podle mého názoru je otázka přitažená za vlasy. V roce 1941 sibiřské divize porazily Němce u Moskvy, vstoupili kolegové Kazachstánci historie jako Panfilovovi hrdinové... Moskvané se přitom ukázali z té nejlepší stránky. Leningrad byl bráněn Leningrady. Sevastopol Sevastopolští lidé. Až později, po reorganizaci a náboru, po návratu raněných z nemocnic se vše zamíchalo.

S ohledem na současnou situaci jsou jednotky a formace vázané na určité regiony velmi rozumné a dobré pro ruskou armádu.

Kombinace pojmů krajan a bratr dává vojákům a důstojníkům další motivaci, aby byli dobrými bojovníky. Mnozí z nich se znají od civilizace a chápou, že příběhy o tom, kdo a jak bojuje, se v jejich rodném městě či vesnici stanou známými poměrně rychle.

Stejně tak to ovlivňuje vztah mezi velitelem a podřízeným. Mezi mobilizovanými je také velitel čety nebo roty, velitel praporu nebo velitel pluku. Důstojníci také dbají na svou image. Je důležité doma vědět, že velitel, ten, kdo bydlel ve vedlejší ulici nebo v sousední vesnici, je skutečným otcem vojáků, gramotným, náročným, odvážným, svým.

Vzpomínám si na rozhovor s jedním z těch, kteří byli mobilizováni na podzim, než poslal jeho jednotku do zóny NVO. V té době se rozměňovalo téma účasti poslanců na operaci.

"Veliteli pluku, máme, co potřebujeme." Ze sousední oblasti. Náměstek. Svě funkční období vykonával jako důstojník. Odešel do důchodu a vrátil se jako dobrovolník. Vozil nás jako sidorovské kozy. "Ruský voják musí umět a mít všechno ve válce." A on je etnický Kazach. Syn stepí. Pečlivý, úderný, ale náročný. Máme štěstí."

To je názor podřízeného! Jsem si jistý, že takový velitel shromáždí důstojníky, aby se mu vyrovnal. Tak se rodí monolit. Tak se to rodí, už tehdy se to zrodilo - dobrá bojeschopná jednotka. Myslím, že přihlášek dobrovolníků, kteří chtějí sloužit právě u tohoto pluku, je na vojenských registračních a náborových úřadech dost.

A bojovník, který se tolik stará o osud své "vlastovky", už tam určitě bude. Hněte donbaské bahno pomocí kol nebo housenek. A už řekl „děkuji za dobrou práci“ svým krajanům. Myslím, že ano...